

СОКАЛЬСЬКА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА І-ІІІ СТУПЕНІВ №5
СОКАЛЬСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Славетні сини Сокальщини. Герої не вмирають!

РУСЛАН ІВАНОВИЧ БАБІЙ

Керівник:

Дзядик Ольга Володимирівна

Виконала:

учениця 11 класу

Оксана Радик

«Ми б'ємось за те, чому нема ціни в усьому світі, – за Батьківщину.»

О. Довженко

Руслан Іванович Бабій – герой Сокальщини, що віддав своє життя за волю і суверенність України, захищаючи її від російської навали.

Народився Руслан 3 липня 1978 року у місті Сокаль. Мати – Галина Миколаївна Бабій, батько – Іван Миколайович Бабій.

1985-1993 рр. – навчався в Сокальській школі №5, де закінчив дев'ять класів. У 1994-1995 продовжив навчання у Забузькій школі, де здобув загальну середню освіту.

1996-1998 рр. – як свідомий громадянин України проходив військову службу. Був десантником у Болграді, у 1 аеромобільній дивізії (1 АєМД, в/ч А0220) елітного з'єднання аеромобільних військ Збройних Сил України.

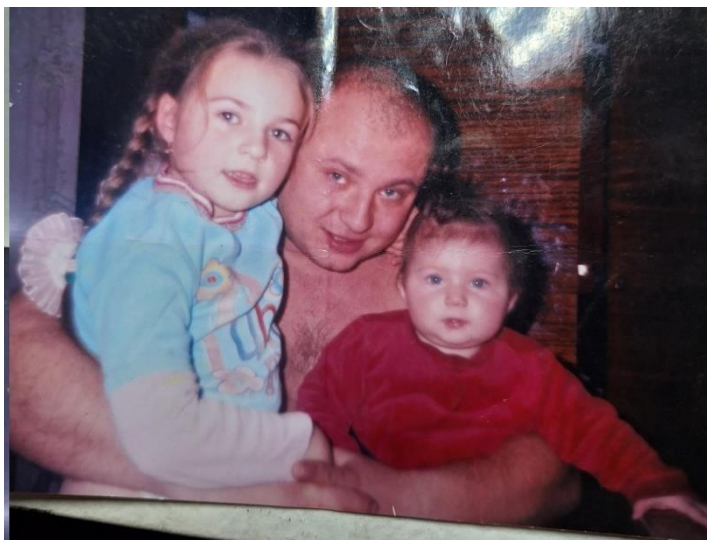

Роки служби в армії

Після військової служби навчався у Львівському аграрному університеті природокористування.

Працював у будівельній фірмі, а згодом далекобійником.

«Тато був надзвичайно комунікабельним, любив жартувати, захоплювався автомобілями. Руслан обожнював відпочивати на природі, часто їздив з сім'єю до лісу, на озера, на риболовлю.» – згадує його старша донька Юлія.

Руслан Бабій з доньками

З початком повномасштабного вторгнення, після 24 лютого 2022, одним із перших добровольців відправився боронити нашу державу. Був сержантом військової частини А4007.

15 лютого 2023 року під час виконання службових обов'язків в населеному пункті Миролюбівка Покровського району Донецької області обірвалося життя Бабія Руслана Івановича. Був похований 25 лютого 2023 на Старому сокальському цвинтарі поруч з батьком.

На передодні загибелі він часто телефонував друзям, знайомим, однокласникам, сім'ї. Міг годинами з ними розмовляти та переконував, що все буде добре. Більш за все мріяв потримати на руках маленького внука. У Руслана залишилася мати Галина Миколаївна, доньки Юлія 2000р.н. та Анастасія 2007р.н., онук Дем'ян, сестра Мирослава, племінник Максим, похресник Захар.

«Ти загинув, але наші спільні спогади завжди грітимуть мою душу. Нам по 17-ть, здавалося тоді, що такі дорослі. Очі палали жагою до життя, будували плани на майбутнє, ділились ними. Ох, а як класно було на тих дискотеках. Я ж то завжди знав, що маю друга, який підтримає будь-яку, навіть інколи божевільну мою ідею. Ти був простим, а ще трохи задиракою і хуліганом, що не завжди «грало нам на руку». Але ми були разом, це рятувало нас!

По закінченні школи я поступив в омріяний вуз, а тебе із захопленням і повагою проводжав у армію. Ти був таким крутим тоді в моїх очах. Вже й тоді відчувався твій дух сміливого, впевненого воїна.

Кожна наша зустріч, чи то на зустрічі випускників, чи то просто за чашкою кави(хоча ні, швидше, за бокалом пива) навіювала нам ті спогади юності, яка ніби знову оживала в наших душах.

Ти обрав мене за старшого дружбу на своєму весіллі. Відповідально для мене, бо ж таки мій кращий друг одружується. Досі пам'ятаю ту забаву!

На деякий час наші дороги розійшлись...але після твого повернення ми знову зустрілись. Вже не ті 17-ти річні хлопчаки, але з тією ж «закалкою». Ми не втрачали зв'язок й під час того, як ти сміливо став на наш захист. Кожного разу чекав твого короткого повідомлення: «+» і так тішився дзвінку.

А день втрати пам'ятаю й до сьогодні... Я стільки раз після цього дзвонив, та ти вже так і не відповів...

Руслане, Зайцю, дякую! Історію нашої дружби і твого героїзму переповідастиму наступним поколінням. Вірю, що твоя жертва не буде марною!» – так звертається до героя близький друг, що побажав залишитись анонімним.

«Руслан – мій однокласник. Добрий, вихований, здібний. Завжди усміхнений і позитивний. Влучно жартував, був душею будь-якої компанії, шукачем пригод. Надійний друг. Коли ми вже навчалися в Забузькій школі, в 11 класі, мені зробили операцію. Руслан щодня приходив провідувати мене, а потім водив за руку до школи, щоб я не послизнулася. І носив сумку. Жалів мене. Тепер я жалію... Будував плани на життя... Не все вдалося... Не все зміг... Не все встиг...» – згадує однокласниця Тетяна Ковальчук.

